

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم نسبیت در مثنوی مولانا و تمثیل های مربوط به آن

محل انتشار:

سومین همایش متن پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا) (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

شکوه برادران - مربی دانشگاه فرهنگیان

خلاصه مقاله:

ذهن نسبیت گرای مولانا طبیعت و جریانات آن را در قالب تمثیل های زیبا و هنرمندانه با زبان شعر به تصویر می کشد. نسبیت در معنوی به گونه ای است که بعضی معتقدند در مثنوی کثرت گرایش مطرح شده است. این دیدگاه مولانا در مثنوی با به کارگیری تصاویر، نمادها و مفاهیم متضاد و تمثیل ها و در نگاهی تاویلی بروز و ظهور پیدا کرده است. این پژوهش این موضوع را بررسی می کند که نسبیت در اندیشه ی این شاعر بزرگ و در اثر ارزشمند او (مثنوی) تاثیر به سزایی داشته است. در این پژوهش تلاش گردیده با روشی تحلیلی- استنادی و با مراجعه به کتب تحلیلی دست اول در این حوزه به واکاوی، برجسته کردن و بررسی ابعاد این نسبیت از راه گذر تضادهای مطرح شده بپردازد. در ابتدا مطلق بودن حقیقت و نسبی بودن راه رسیدن به آن و نسبی بودن امور بر اساس دیدگاه ها و احوال درونی بررسی شده و سپس تضادها و تمثیل های مرتبط و برجسته در مثنوی از جمله خیروشر، ایمان و کفر، نیک و بد و ... و پدید آمدن نسبیت از دل این تضادها موضوع سخن قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

مثنوی، مولانا، نسبیت، تضاد، تمثیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/639652>

